

Nedsættelser, som ere skete i saa Henseende, ikke overtræffe, hvad jeg havde ventet, men det er ikke det, det her kommer an paa efter denne Diskussion. For det første har den ærede Ordfører jo ligefrem tilkastet Regeringen Føjdehandsken, og vi maa alle være belavede paa, at en Konflikt kan trække op paa dette Grundlag. Men den ærede Ordfører har dernæst i sin Motivering udtalt sig paa en saadan Maade, at hvis det skal være Rettesnoeren, Ledestjernen for Flertallets Politik, kan man vente sig noget ganske andet, end man hidtil har set paa dette Omraade. Den ærede Ordfører har anvendt den gamle Vending, at vort Forsvarsvæsens Opgave væsentlig kun var at konstatere vor Neutralitet. Det blev sagt for en Del Aar siden, vistnok af den daværende Ordfører for Finansudvalget, Grev Holstein-Ledreborg, og dette Udtryk er siden tit og ofte blevet anvendt i Diskussionen. Jeg tror ikke, man kan forstaa det Udtryk paa anden Maade, end at et virkeligt alvorligt Forsvar opgives. Til at konstatere Neutraliteten behøves sandelig ikke en Armee og Flaade, som koste 16 Mill. om Aaret. Hvis det var Mening fra Flertallets Side, vilde jeg ønske, at dette ikke blot blev udtalt i Ord, men at der ogsaa fulgte Gerning efter, saa at man kunde se, hvad Mening er. At kaste 16 Mill. ud om Aaret for at konstatere vor Neutralitet paa en lidt mere effektiv Maade er der ingen Rimelighed i. Man vilde jo blot for nogle faa Tusinde kunne faa et lille Korps Soldater, som man kunde lade gaa ud og fyre deres Geværer af, for at Europa muligvis kunde vækkes lidt mere derved end ved Avisartikler. Det forekommer mig, at det nok var værd at faa konstateret fra Flertallets Side, at dette er vort Maal, noget, som i finansiell Henseende kunde have noget tiltalende ved sig, men i national Henseende og i andre Henseender er det ganske vist af en saadan Beskaffenhed, at skulde dette være vort Forsvars Maal, maa det fylde enhver med Sorg. Jeg antager imidlertid, at den ærede Ordfører ligesom det ærede Flertal i Grunden ikke har anden Mening, end at de ønske at beklippe det aarlige Budget saa hist, saa her og i øvrigt ikke gaa til noget som helst radikalt Skridt, med andre Ord lade os vedblive i denne Halvhed, hvori vi befinde os i militær Henseende. I saa Henseende kan Flertallet ganske vist paaberaabe sig adskillige Præcedenser i Danmarks Historie. Vi have desværre alt for ofte gjort Ting

halvt, og i det alvorlige Øjeblik har det saa vist sig, at man ikke har faaet den Nytte og Brug af den store Udgift, man har haft, som man havde ventet. Men man har haft Fred med Befolkningen — jeg ved ikke, om jeg tør sige Vælgerne, men da hele Befolkningen er Vælgere, maa jeg vel i denne Sammenhæng bruge det Udtryk — og man har faaet Ros for Sparsommelighed. Vi, som ere af den Mening, at Danmark baade har Raad til og er forpligtet til at føre et alvorligt Forsvar, et Forsvar paa Liv og Død, hvis det gælder Landets Eksistens, og at det ikke blot gælder om at konstatere vor Neutralitet, vi ere ganske vist af den Mening, at der hører andet og vil komme til at høre andet til, for at der kan blive Alvor i vort Forsvarsvæsen, end det, der hidtil er gjort. Man kan i en Del Aar forsømme saa et, saa et andet, men man kan ikke vedblive dermed. Jeg skal ikke staa her som Spaamand, det kunde allermindst falde mig ind at kaste en Føjdehandske fra et lille Mindretal eller paa egne Vegne, jeg ved, hvor mægtigt Flertallet i saa Henseende er, men en Ting, kan man gøre, hver Gang der er Lejlighed dertil, nemlig kaste Ansvar over paa Flertallet. Det kunne de Herrer tage sig let, det er meget muligt, men de forskellige Regeringer og de forskellige Samfundslag i Danmark ere dog af og til blevne ruskede op af deres Lige-gyldighed over for Landets Forsvar ved Aar som 1801, 1807 og 1864, saa jeg tror alligevel, at det ærede Flertal dog maaske ikke med fuldstændig rolig Samvittighed og i fuldstændig saa godt Humør, som det havde i Gaar, vil imødesee de Begivenheder, der kunne blive Følgen af disse Forsømmelser. At Landet kan ligge under trods Modstand til det yderste, følger af sig selv, men der er Forskel paa, om det ligger under paa den ene eller den anden Maade. Og der er Mulighed for, at selv en lille Nation, som i enhver Henseende viser, at det er dens Vilje at hævde sig som Nation, har Udsigt til at eksistere. Jeg for mit Vedkommende tror ikke, at en Nation, som ikke vil ofre det, den skal, paa sin militære Uafhængighed, vil kunne overleve Ulykken, og jeg tror, naar jeg skal sige min Mening, heller ikke, at den fortjente det. Jeg kan derfor indskrænke mig til ved denne som ved andre Lejligheder at sige: Flertallet har Magten, Flertallet har Ansvar. Og naar den ærede Ordfører i Stedet for at anføre egentlige saglige Grunde virkelig opholder sig ved den Rør-